

Tone Gleditsch Stabell
Variációk az Északi-tengerre

Tánc

Szálfaegyenes, toronymagas isten, tipegő dáma
táncoló titán. Vállak, karok és lábszárak
emelkednek, alábuknak. Zsugorodó, megnyúló
szeszélyes izmok. Mosolytalan, rezzenetlen arc.
Feszült elővigyázatosság rejtezik a testben.

A magányos horizont végtelen vonalán
hullámok ringatják a hegyek sziluettjét.
Kiüresedett, elárvult vonulatok, örökös
változásban a felhők s a tenger határán.
Felettünk, alattunk. Fent, majd lent.
Lendül a karja felénk. Táncol velünk
homlokát döngeti a hajótörzsnek.
Saját légzés-ritmusára ringat –
beszívja, kifújja, beszívja, kifújja.
Elerőtlenedő arcát mutatja, imbolyog.

Egyik oldalon, másikon. Sófehér fényű
táncoló ajkak az aranyhabos tarajokban
álmodozó szemhéjak csukódnak, nyitódnak
pillangószárnyak nyitódnak, csukódnak.
Piruett. Örvénylő, pezsgő zöld
csontfehér hullámfésű a hajban.

Hányinger

A semmire vár az őszöreg csend
önmagát fülelő éber
évszázadnál is hosszabb a légvétele
felkavaró, és egyben bénító
figyelemmel szunnyad, sötét alaphang
lefojthatatlan dúr-dallam a gyomorban.

A felkavart mélység felületén
viharmadár ring az őszöreg tengeren
átellenben a keleti hányingerrel
öklendezések északnyugatról
mélységes és zagyva rétegek
lávafolyam, vulkánkitörés
feneketlen sötét, hideg szürkesség.

Fülzúgás, torokkaparás
koponyát ostromló darazsak
betegszabadságra küldött
egyensúlyért felelős idegek
hallucináció, hófehér vitorlák
napsárga koktéltalok.

Kérdések tömege, válasz sehol
csak újabb groteszk álomképek
nehézségi erő ellen lázadó
víztömeg, frontátvonulás.

A hullámok változó arculatáról

Süllyed a hajó, tengeri pegazus
szárnya alatt muzsikál a szél
ezer északnyugati hangszálon
süket hullámverés dalol

tengeri pegazus száll és pihen
a hullámok szürke szemöldökén
föl és le, fekete örvény kavarog
a reccsenő hajótest körül

Titokzatos város a láthatáron
ezüstfehér házak csillogó ablakai
párás habpamacsot füstölő kémények
szélben lengő száradó lepedők

csapkod és duzzad a vitorla
kísértethajó fut a fakó sápadtkékben
egyik hullámmetropoltól a másikig
remeg az árboc a vad szökellésben
mosolyog a jéghideg nap

körben gomolygó habfodor
halkan hümmög: hmhhh
lány emmek az emberi fülnek
minden zenél, ami mozdul

Üldöztetés

Szem vagy sziget
arc vagy fehér óceán
bábeli oratóriumkórus az örvény torkán
kráterekkel pötyyözött holdbéli táj
elfolyó arcvonás, nedvező kígyószáj
felhőkék harapással tárul és zár

minden felejthető
minden szemét átdobható a világhatáron
napszél fronthulláma, hajók a tengerfenékről

sétahajók hosszú lépcsősorai
méltósággal nyújtózkodnak a mélyből
a csillagok sápadt zöld tükröződéséig

egy felsliccelt selyemruha
platinaszőke dívát palástol
lampionok, aranyfitter a sötétben

elvesztett tárgyak nevét
harsogják töksüket füleknek
a gyújtóállomások kikiáltói

minden felejthető, minden
szemét átdobható a világhatáron

Szabadon

s akkor galambok jöttek sirályangyal-kísérettel

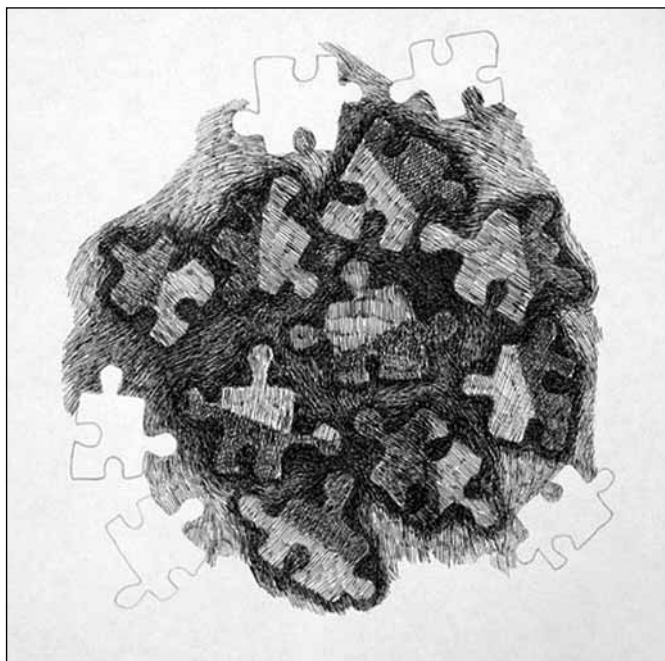
a tollak fehérebben ragyogtak
gőgösebben, mint istenek arca, barázdáltabban
mint megannyi szikla a tenger mélyén

egy angyal méltó a félelmünkre

de én egyenest előretekintek
át a galaxisokon
ereimben világító tengeri moszatok

repülök boldogan, szabadon

Tone Gleditsch Stabell író 1966-ban született. Tanári végzettsége van. 1991-ben jelent meg első verskötete. Fordít, mesekönyveket is ír. 2004-ig Tone Lie Bøttingen néven publikált. A választott írások a hatodik verskötetéből valók: *Ryggen fri* (*Szabadon*, Aschehoug, 2009).



AGNES KATRINE HAGEN RAJZA